

De Unges Afdeling

Løsslupne Tanker

XXVI.

Kun et os kan mod Sund og Døden væge: Den Tro, som flytter Bjerge.

Paa Jorden her du maa dog helst dig vende til dem, som du i Himlen kan gjenkende.

Krem mod et Maal vi alle stundomt ile — den naa' det ej, som helst paa Kjær vil hoile.

Saa bort fra den, som vil fra Gud dig drage; bin Vøn for ham dog blive maa tilbage.

Hvis for Menneskestygt du Sindet bevarer, du vil undgaa en af de værste Smerter.

Tro ej forbi en Ting kan passe dig stær, at stær det er tilpas for alle og enhver.

Den, som Dødens Liv udslukker, Evigheds Dør oplukker.

Slatte Ord og løse Talemaader kun til Kælgreb raader.

Substans, men med barnligt Sind, trænger dybest dog i Hjertet ind.

Saa er vor Plads her i Vind: Vi maa ligesom sidde paa Korposten ind.

Den Tolbers Hymaghd hørt Sjerve glæder; men mon vi selv den samme Vej betræder?

Den, som kun paa sit eget altid tænker, bærer paa de tungeste Sten.

Vi rejst, jo alle til en Evigheds Plads — vil den, som sit af Vorherre sit Pas.

Som Grundtone skal gjennem Livet det klinge Af Raade Alt, — vi Antet kan fremtvinge.

Selv i Mørke kan du vandre trogt, naar Samvittigheden ej har trogt.

Hvor højt vel Træet bærer end sit Bladhang, til Jorden maa det falde dog engang.

Bedre er dog Kattighed med Væ, end med Slam paa Righedsstat at bære.

Bed egne Kræfter lyser vi tilbage, ved Herrens Haand vi frejbtig frem kan brage.

Lær os at vore, Gud, i Troens Stykke, saa vi kan daglig mere tro dig byrke!

Krølen Bruns Misjonskurv.

En Fortælling af Mrs. S. Charles. Oversat af M. T.

(Fortset.)

„Ja jeg tror Fru Fortescue er meget rig, Patten, hendes Bærelser vare elegant udstyrede, og det Stykke Blonde, hun havde paa sit Hoved, var værd mange Benge. Det ved jeg, thi Tante Penelope havde et meget lille Stykke af samme Slags, og det kostede tyve Guineer, og testamenterede det til en Datter af en Ven, siden som hun sagde, at jeg vilde aldrig bruge det; og virkelig,“ tilføjede Fru Fortescue, „jeg kunde aldrig bringe mig selv til at bruge en saadan kostbar Tingest nar der er saa megen Råd i Verden men, hent nu min Te, Patten, saa siden skal jeg fortælle dig det hele.“

„Saa blev Teen bragt ind og Brødet rippet over den klare Fj; og medens Fru Fortescue drak sin første Kop Te, fortalte hun den forunderlige Patten Entelighederne ved Besøget til „The Firs“ som hun ikke sølte sig istand til at beholde længere til sig selv.“

„Det synes virkelig som et Mirakel, Fru Fortescue,“ bemærkede Patten, idet hun saa højtideligt paa Kurven, som stod paa sin vante Plads i Hjernet af Stuen. „Det synes virkelig som et Mirakel at finde en saadan Ven for Kurven, netop som vi var næsten modløs, — maatte hun vilde synes om Vuden.“

„Jeg er bange for at hun ikke vil, Patten,“ sagde Fru Fortescue, og rystede tvivlende paa Hovedet. „I hendes elegante Bærelser med de rige Bløds Garbener og smukke elegante Møbler vilde min fattige Rude tage sig meget daarligt ud.“

„Saa er jeg vist paa at vi haar aldrig noget som er pønt nok til at sende der, undtagen du vilde være den ligesom til at fortælle os hvad hun vilde maatte ikke nytte at sende hente Grydeholderne.“

Fru Fortescue kunde ikke lade være med at smile naar hun tænkte paa den fine aristokratiske Fru Fortescue, men idet hun saa at hendes trofaste Pige begyndte at se saa modløs ud over den tilsynende Rigtighed af Kurvens Indhold, stødte hun sig til sigte at Grydeholderne kunde bruges alle Steder. „Og Fru Fortescue kunde endog komme i Tanker om at løse Vuden, for at give den til nogen som en Følgesag; saa der er maatte bedre Udgifter end vi ved alligevel; og nu Patten tror jeg at du har ristet Brød nok, jeg er alt for oprørt til at spise.“

Patten som endnu stod paa Kæ foran den klare Fj, vendte for Vandbølen til at tage for at fylde Tekanden igen vendte sig om og spurgte omhyggelig: „Hvad vil De ønske at spise, Fru Fortescue?“ De trænger mere end Gryden.

De talte om naar de havde Deres Te tidlig.“

„Jeg er ikke sulten, Patten, men jeg er glad for en Kop Te netop nu; Gryden kan komme bagefter.“ „Lad mig tage dem et friskt Kog med lidt, Fru Fortescue; de har haft en lang Tur i Eftermiddag og de vil føle det i Morgen.“

„Kog koster saa meget nu Patten; jeg tænkte jeg vilde ikke bruge flere inden Jul og da bliver de lidt billigere.“ „Som De siger, men jeg har tre igen, og de bliver ikke friskere ved at beholde dem, saa de kan ligesaa vel spise et i Aften, Fru Fortescue. Jeg tror de trænger det mere i Aften end de maatte vilde en anden Gang.“

Saa tilfaldt gav Fru Fortescue svar. Hun saa meget bleg og trætt ud, idet Kurven havde forladt hendes Rinder og hun lænede sig med tilbage i sin gamle Lænestol. Patten havde ret i at hun trængte noget mere kraftig end Gryden. Derjom der havde været Midler til at løse det kunde hun godt trænge til at faa en god kraftig Suppe eller en fægt Høne; men der var ikke Råd i Huset og Patten gjorde det bedste hun kunde under Omstændighederne.

„Kom saa snart du er færdig med din Te,“ sagde Fru Fortescue idet Patten tog Kopperne væk. „Jeg vil gerne have dig til at hjælpe mig med at klippe ud de Stofholdere i Aften.“

„I Aften,“ sagde Patten ærbødigt. „Jeg hadde tænkt at gøre færdig en af disse Møbler i Aften, Fru Fortescue, de trænger en til Søndag.“

„Ja, Patten, det ved jeg, og det er meget betænksomt af dig at huske paa det; men Kurven kommer altid først, og vi kan ikke svilde nogen Tid nu, for hvis Fru Fortescue vilde være saa venlig at sende os en Bestilling, stulde vi være færdig til at sætte alle andre Ting tilside for det. Og nu har jeg alle Materialerne og det er bedst at saa dem færdig straks. Du haar ikke Tid i Morgen, ved du Patten, og jeg kan ikke paatage mig at gøre det alene, fordi mine Øjne er saa daarlig.“

Derjom vi ikke vidste Omstændighederne og hvad de stulde være til kunde vi næsten blive fritet til at smile ad deres Fjer, idet baade Madmoder og Tjenestpige senere paa Aftenen brugte al deres Opindsomhed til at faa saa mange Stofholdere som mulig ud af det. De haabede de vendte op og ned med Tøjet og tilfaldt sig de 190 Stofholdere udaf det. Den sidste blev sammenst af Smøsthyller, men de blev saa pønt sammenst under Vanden, at det ikke vilde vistes; og lagde Arbejdet tilrette i sin lille Syrturv gik Fru Fortescue til Ro, efter en almindelig travl Dag, stuen med Taknemmelighed paa Herrens Gødhed i at give hende en saadan Ven, som hun havde fundet i Fru Fortescue til at hjælpe hende i denne Sag hun ønskede, og med en Taktsen til den gode Hjerde, slumrede hun ind.

Niende Kapitel.

Medens Fru Fortescue havde travlt med sine Stofholdere tidlig næste Morgen var et Bud paa Rejsen fra „The Firs“ til Præstegaarden efter Minna til at komme og blive Dagen der. Fru Fortescue var hendes Tante, hendes Moders eneste Søster, og det var en stor Glæde for Minna, da hun kom for at besøgte sig i Crutchfield Friers.

De to var forunderlig at hun stulde velge denne lille rolige Landsby til at bo i, naar hun havde den hele Verden at vælge; men Fru Fortescue ønskede efter et omslukkende Liv at besøgte sig i England, og da hun om Baaren, ved et Besøg hos Lady Mildred havde set „The Firs“, syntes hun saa godt om det, at hun saa straks løbte det.

Fru Fortescue havde en meget sørgelig Trosthistorie; fort at fortælle, men lang at lide.

Hendes Mand og Barn blev dræbt for hendes Øje; hun undkom som ved et Mirakel. Derefter påfulgte en lang straffelig Nat fuld af ængstelig Venten; og saa om Morgenen kom Fru Fortescue og de fandt hende med snevidt Haar og blege Rinder, til hvilken Fru Fortescue vendte tilbage. Mere end levende, næsten berøvet baade Hulommelse og forstand, blev hun bragt tilbage til England; og da hun var kommet sig nok til at rejse, havde hun indtil den Tid kun som til Crutchfield Friers, rejst omkring i fremmede Lande. Hun havde saaledes gjort Minna's Bekendtskab i Udlandet og det var mest fordi hendes unge Niece var der, og hun ønskede at boie til Crutchfield Friers.

(Fortætt.)

Det havde i Førstningen været pinligt for hende, at se de samme velkendte Møbler og Genstande, som hun havde stået set under meget forskellige Forhold, da hun var en ung lykkelig Brud; men Tiden er meget barmhjertig i at læge Saar, og lægger en løsende Haand paa Vunderne som alligevel efterlader Mærker og Ar, som aldrig udslættes; men det havde ikke været saa smerteligt for Fru Fortescue, som hun havde ventet. Engang tænkte hun at det vilde være aldeles umuligt at se igen de maalløse Rinder, som alligevel talte med en saa høj Røst, om det forrige glade Liv, og saa beklageligt paa det nuværende, men der var de alle, store og smaa, velkendte Genstande de samme som før men alligevel forandret — nej det var hende, som var forandret.

I den første angstfulde Opvaagnen til Beskuelen af hendes store Sorg, havde hun nægtet at se nogen Kærlighed hos ham, som kunde slaa saa haardt.

Mange lange Aar gik hen inden hun kunde lære den haarde Leksie; men den blev lært tid tidlig. Lyset af en fuldkommen salig Fjerd, straalende ud af hendes klare Øjne, og saa som saa hende nu, kunde tænke sig, at hun havde gaaet igennem en saadan Sorg og Betyrning.

Der var intet Minna holdt mere af end at være hos Fru Fortescue. Hun holdt meget af sin Antel og Taner og var meget taknemmelig for al deres Gødhed og Kærlighed; men de forjød hende ikke, og hun søgte at hvis hun talte til dem om de Ting som saa hende mest paa Hjerter, vilde det være for dem som et fremmed Sprog; men det var meget anderledes med Tante Grace, imellem dem var et Baaend af fuldkommen Sympathi og Forfaaelse.

Siddende paa en lav Stol ved hendes Tantes Side, Minna fortalte hende om Brevet fra Kalkuta og Hr. Moreton.

„Onkel og Tante tænker paa at bede ham blive nogle Dage i Præstegaarden,“ sagde hun. „Jeg befalger stoffels Onkel; han vil nok gøre sit bedste, det ved jeg men det bliver strengt nok for ham; og jeg kan heller ikke se at det vil blive behageligt for Hr. Moreton.“

„Der er mange som har samme Anskuelse,“ sagde Fru Fortescue, som ikke var fremmed for Fru Fortescue's Fjer. „Jeg har kendt Folk, som havde meget imod Missionen, men det haardt at se virkelig Gode og værdige Mennesker, som din Onkel og Tante, vedhøide deres Sympathi naar det drejer sig om, et saadant Liv af Selvfornægtelse, som Hr. Moretons.“

„Jeg andres paa hvorfor det er saadan — Onkel er saa god og gavmild til de fattige. Jeg synes ikke det stemmer overens med hans gavmilde Natur.“

Det forunderer mig ikke, at saa mange tænker og handler som han gør. Din eneste Grund de kommer her er at, Barmhjertighed begynder Hjemmet; men derjom vi stulde vente indtil alle Gødningsgerne vare omvendte og civiliserede, saa vilde Tiden være endt, og Evigheden begyndt inden vi havde haft Anledning til at aflyde vor Mesters sotte Bud.

Hun vidste hvordan det vilde blive, og hvor meget Arbejde og Anstrængelser der trængtes hjemme; men alligevel sagde hun: „Gaa ud i hele Verden og prædike Evangeliet for dem som sidder i Mørket. Men al! hvordan har hans Kirke adlydt ham! Dette Stulde I have gjort, og ikke ladet det andet være uagtet — og hans Kirke har ikke gjort hverken det ene eller det andet.“

„Men vi kan jo gøre saa saare lidet, om vi saa gav vort hele Liv til det. Se bare paa stalfels India — et Hundrede Millioner Rinder, og hun en kritisk Runder ber og der som dog prøver paa at gøre noget.“

„Det synes virkelig i Førstningen, naar vi ser paa det svære Arbejde og Redskaberne saa svage og saa, at det kan ikke hjælpe til at begynde paa det; men husk du det Syn, som Profeten af Dathan bad at den unge Mand maatte se? Den gamle Helgen trængtes ikke til noget Syn, for at hans Tro paa Gud stulde blive styrket; men han bad at den unge Mand's Dine maatte blive aabnede. „Fru Fortescue“ saade hun, „thi de som er med os ere flere end de som er med dem,“ og saaledes er det endnu i Verden omkring os; i den tidsalder Strid imellem Kristi Kirke og Mørkets Fjendskab, sagde hun stille og alvorlig, som betyder Rød, baade paa Sjæl og Sind og Legeme; og hvor er dette Mørke mere uigennemtrængeligt, mere som vi kan forslaa — ganske ubekjendt, som det er i India. Bispevis Stans Sæde er der.“

(Fortætt.)

Børnernes Afdeling

Det første Stoleaar.

(Fortset.)

Trættende Kapitel.

Fru Fortescue's Hund

Grete skiftede nu allerede nydeligt det vanskelige Kædemønster, men hun vedblev med sine Aftenbesøg hos Fru Fortescue; Fru Reinwald maatte ikke indvies i den Hemmelighed, som foregik derne, men det var intet ringere, end at Grete under den gamle Fruens Vejledning skiftede en smuk Krave, som Moder stulde have til Jul. Baade Grete og den gamle Fruen glædede sig til disse Timer, den gamle Fruen var altid saa ensom; i mange, mange Aar havde hendes Stue ikke genlydt af Barnelatter eller lystig Bvdren, som nu da Grete med lysende Øjne fortalte hende om de dejlige Fæstbæge i Hjemmet, og naar hun læste eller sang sine Julestamer for hende, sit den gamle Lærer i Dine og talte og saa om sin Barndom og sine Forældre; mange gamle Rinder vaagnede hos hende.

Kun den gamle, gnavne Kopper kunde ikke vænne sig til Grete, den var misunselig, fordi den ikke mere var Fruens eneste Ven, og derfor gøede og knurrede den uafslægt, naar Grete var der.

„Men, Molly,“ sagde Fru Fortescue, „hvor kan du dog være saa vred, du ved jo godt, at du er min Yndling,“ og hun tog det tykke Dyr paa Skædet og lærtegnede det, medens det logrede og brummede velbehagelig.

I samme Øjeblik trillede Fru Fortescue's Nøgle under Vordet, Grete hørte sigen hen efter det, og den gnavne Hund for i hendes Arm og bed hende. Hun gav et lille Strig, Fru Fortescue var højt elendig.

„Har han bidt dig?“ spurgte hun bedrøvet. „Nej, slet ikke.“ Men Hundens Tand var trængt gennem Øret paa Gretes tykke Vinterskjole og havde efterladt et lille, blaarødt Mærke paa Armen, Fru Fortescue lagde holdt Omfug paa Armen; og Hundens lom til Straf ind i et andet Bærelse, hvor den hylede ynkelig.

Da Grete senere fortalte dette lille Æventyr, blev Fru Fortescue alvorlig vred, og Fru Reinwald's smilende, at hunden ikke en Gang var ridset, udtalte han dog bestemt, at Grete ikke mere maatte komme ned til den gamle Fruen.

Grete blev tristløs, hvorledes stulde Julearbejdet blive kerdigt, og hvor vilde den gamle Fruen savne hende. „O, Moder,“ sagde hun, „maa jeg ikke gaa, Molly bliver lukket inde, det lovede Fru Fortescue.“

„Det er ikke til at stole paa,“ sagde Fru Fortescue, „naar hendes Yndling blot hylar og klunker dygtigt, tager hun ham nok igen, nej, du bliver derfra; Vene kan gaa ned til hende med det Bud.“

Grete brast i Gaard, men hendes Fader sagde: „Man græder uensfor,“ og saa maatte hun gaa ud. Hun lagde sin Rød for Lene, men Hr. Reinwald sagde: „Den, der vil have et saa arrigt Dyr om sig, maa jo indse, at Folk nødes til at holde sig borte fra et saadant Hjem.“

Den næste Aften vendte Fru Fortescue's Trepnner nærgæves paa sit lille Selstak Mærkemændens Pige bragte hende det Bud, at Grete ikke maatte komme mere.

„Hvort du, Molly, det er du Skyld i,“ sagde hun bedrøvet, men Molly strakte sig fornøjet, den vilde helst være ene.

Saaledes gik otte Dage, Grete var meget bemyrret over sit usærdige Arbejde; da hun en Dag kom hjem fra Skole, stod Fru Fortescue i sin Dør.

„Sig til dine Forældre,“ sagde hun, „at min Molly er borte. Den har i Morges faaet et Sovopulver, som den ikke mere vaagner af.“

Hun saa helt medtaget og bedrøvet ud. „O, Fru Fortescue,“ raabte Grete, „det gør Dem ondt!“

Fru Fortescue kunde ikke svare, hun tørrede sine Øjne og gik ind. „Det har hun gjort for din Skyld,“ sagde Fru Fortescue, „det har vist været hende et stort Offer at stille sig ved sin Yndling.“

„O, Moder, hun ser saa bedrøvet ud, men nu maa jeg dog komme der igen?“

det. Man burde aldrig besøge Folk, som eje saadanne arrige Dyr.“

Glad gik Grete ned til Fru Fortescue's Trepnner, og denne var heller ikke mere saa bedrøvet og glædede sig over Samtalen med Grete, som arbejdede flittigt, thi hun maatte jo indbente det forsmøtte.

Hun kom nu hjer Aften, og da Juleaften kom, og Familien Reinwald var samlet om Juletræet, saa den smukke Krave paa Julebordet til Moderens og til Gretes store Glæde; det var det første Arbejde, Grete havde lavet.

„Hvad giver du nu Fru Fortescue's Trepnner i Julegave?“ spurgte Fru Fortescue. „Jeg har forbaudet paa ham: „Til hende har jeg ingen Ting!“

„Jagen Ting til den taalmødige Lærerinde, som med saa stor Umage har lært dig det berømte Kædemønster, som har hjulpet dig med denne Krave, og som har sendt sin bedste Ven i Døden for din Skyld? Ingen Ting?“

Grete blev ganske flou ved Fru Fortescue's Spørgsmaal, men baade Moderen og Fru Fortescue gav sig til at le over hendes betvivlede Ansigt.

Paa et Sidebord stod et smukt Julegub med to nydelige Kanariefugle, som Fru Fortescue viste Grete og sagde: „Se, det har jeg i Sunde at forære Fru Fortescue's Trepnner, saa holder jeg jo mere af hende, end du gør.“

Gretes Glæde var stor; at den gamle, enjomme Fruen stulde have noget levende om sig, syntes hun var den bedste Gøttning for den tabte Yndling.

„Fader,“ raabte hun, „bringer du dem ikke ned til hende i Aften, hun er saa alene denne hellige Aften.“

„Maatte du vilde besøge det for mig?“

Det vilde Grete hellere end gerne, og hun var forsigtig det kostbare Dyr ned ad Trappen. Forældrene hørte hendes glade Stemme nede hos den gamle Fru Fortescue, men hun kom snart op igen til sit Juletræ og sine Gaver. Fru Fortescue's Trepnner havde været meget trist og taknemmelig.

„Og tænk,“ fortsatte Grete, „hun er ikke alene, som jeg var bange for, men hun har en Veninde hos sig, som sør for meget hos hende, men saa oare de blivene Venner over Molly, som ogsaa en Gang har bidt hende, men i Aften have de sluttet Venkab igen og drikke glade og fornøjede Te sammen.“

„Det glæder mig,“ sagde Moderen. „Jeg paa Jord og i Menneskene en Velbehagelighed, sang Englene i den hellige Nat; saaledes skal det ogsaa være i Hjemmene, hvor det staar ret til.“

Tjortende Kapitel.

Friden belønnes.

Juleferien var forbi, og i Fru Fortescue's Stole vare Eleverne meget flittige, og blandt de flittigste var Grete. Hendes bedste Timer vare Fru Fortescue's, thi hun ønskede hende, men hun var ogsaa meget flittig i de andre Fag, selv i Haandarbejde, siden hun ved Fru Fortescue's Hjælp havde bejret Begyndelsesgrundens Vanskeligheder, og senere var hun kommet godt frem under en nu, mere taalmødig Lærerinde. Januar Maaned var gaaet hurtigt, og man havde naaet Februar.

Denne Maaned havde Børnene imøde set med stor Spænding, thi i denne Maaned bleve de omflyttede i Stolen; alle gode eller daarlige Anmærninger taltes sammen, og alle Lærere og Lærerinder mødtes for at tale om Eleverne, skrive Bineskyrd og bestemme Pladsferne. Børnene fortalte Grete alt dette, hvilket var ganske nyt for hende.

„Du har det godt, du kan ikke komme ned,“ sagde de, „da du er den sidste.“

„Og jeg har det ikke godt, thi jeg kan ikke komme højere op,“ mente Otrite.

Den store Dag cyprandt endelig. Fru Fortescue's Zimmern kom ind med en lille Palle Gæster i Haanden. Børnene maatte rejse sig og stille sig op langs Sægen. „Molly!“ befalede hun nu, „det er endnu ikke ganske roligt!“

traadte hun frem, og Fru Fortescue's Zimmern sagde ventig til hende:

„Gids din Fader og sig, at det glæder mig, at du saa hurtigt er kommet til Vejrs.“

Det kom en til, og som Nr. 6 blev Otrite raabt op. Fru Fortescue's Zimmern sagde til hende:

„Du maa saa arbejde dig frem; det er ikke de daarlige Anmærninger paa Grund af din Uventlighed mod dine Kommerater, som har dragt dig ned.“

Da Rakken var sluttet, og den sidste kom frem for at saa uderste Plads, sagde Lærerinden meget ventig til hende:

„Du er nok bleven den sidste, mit Barn; men du skal ikke tro, at du er mig mindre kær derfor. Du har saa svært ved at lære, fordi du saa ofte er syg, og dit Hoved er søgt. Det kan du ikke gøre for; du gør, hvad du kan, din Dyrlørler er god, og jeg er tilfreds med dig.“

Hu sad alle paa de nye Pladser; den første var meget lykkelig, men vilde ikke lykkeligere end Grete og Hermine, som nu havde Lov til at sidde sammen. Grete kom jublende hjem og fortalte straks:

„Vi have haft Omflytning i Stolen, og jeg har den dejligste Plads, jeg sidder ved Siden af Hermine!“

„Men er Hermine bleven den næstsidste?“

„O, Fader, hvor kan du tænke det om Hermine! Nej, hun er den tredje, og jeg er den fjerde.“

„Naa, det kan gaa an,“ sagde Fru Fortescue tilfreds, og Grete kom nu frem med Fru Fortescue's Hilsen. Da bleve begge Forældre meget glade; de tysjede Grete, og Fru Fortescue sagde: „Du har ogsaa været flittig i denne Vinter, og nu kan man glæde sig derover; det er anderledes, end da du rystede op i Fru Fortescue's Heim. Men nu kunde du en Gang gaa ind i Sovestuen og se efter, om Skilderierne hænge lige.“

Grete sprang leende ud.

Da Forældrene var ene, sagde Hr. Reinwald: „Vi vilde give hende det straks; har du pakket det ind?“

„Hans Kone tog en lille Palle og lagde den paa Gretes Plads. Grete havde gode Øjne og opdagede den straks, da hun kom ind; hun tog den i Haanden og læste: „Til Baalbesøget i Føhrenheim.“

I Diebstillet forlod hun det ikke; men Moderen forklarede hende, at den var Apotekerens glæde indbudt Grete til Baalferien, og at Forældrene gerne vilde tilfælde det. Nu var Grete forvundet lykkelig og taknemmelig. Hun spurgte i et bød:

„Hvor længe maa jeg blive borte?“

„Otte Dage?“

„Rejser Fader og Moder med?“

(Fortætt.)